

ЩЕФАНИ
РОС

СМЪРТОНОСНА
ПУСТОШ

Превод от немски Мая Мавродиева

У

ЕГМОНТ

У

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Rob – Tödliche Wildnis (vol. 3)*

Copyright © 2013, EGMONT Verlagsgesellschaften mbH, LYX Cologne

Превод Мая Мавродиева

Редактор Надя Калъчева

Коректор Милена Братованова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1595-5

13

Промяната във времето подхождаше перфектно на настроението на Роб. Кат въздъхна и махна мократа кърпичка от челото си. Облачното небе и продължителното ръмене бяха нещо съвсем нормално по това време на годината. Досега бяха извадили късмет с времето. Кат щеше да е много доволна, ако слънцето скоро се появеше отново на хоризонта. Младата жена отдавна бе свикнала да не се ядосва за неща, които не можеше да промени. Променливото време през април беше нещо обичайно и тя не можеше да направи нищо по въпроса, но лошото настроение на Роб определено беше нещо съвсем различно. Тя отново въздъхна безшумно. Искаше да го нападне без предупреждение. По дяволите, като че ли не беше преживяла достатъчно опасности, а и противоречивите ѝ чувства също ѝ създаваха неприятности. На всичкото отгоре Роб не спираше да се мръщи и да мърмори.

От друга страна, тя разбираше поведението му. Бяха изгубили доста важна част от екипировката си, преследваха ги, а те се опитваха да открият преследвачите си и бяха на път да започнат връзка без никаква перспектива и бъдеще. Всичко това беше достатъчно, за да съсипе настроението на всеки нормален човек. Роб бе успял да се настани в сърцето ѝ, раздялата им щеше да е убийствена и мъчителна. Въпреки това тя не виждаше никаква дру-

СМЪРТОНОСНА

ПУСТОШ

га алтернатива. Все пак Кат беше реалист. Ситуацията, в която бяха изпаднали по принуда, ги сближи бързо, но връзката им нямаше шанс да оцелее в нормалния свят. Разликите между тях двамата бяха наистина огромни.

Наоколо започна да се смрачава и тя най-после реши да действа.

– Спри!

Заповедническият ѝ тон му подежда веднага. Роб направо се закова, а после се извъртя рязко към нея и я погледна въпросително.

– Трябва да напълним бутилките си с вода от реката. После искам да ми кажеш какво ти става.

– Добре, да вървим тогава. Нищо ми няма.

– Не ми говори глупости! Ако искаме да оцелеем през следващите няколко дена, тогава трябва да сме честни един към друг. Не мога да гледам повече как се мръщиш.

Сега вече тя наистина успя да го заинтригува.

– Какво правя? *Мръщя* ли се? А ти какво очакваше? Да ти разказвам вицове ли?

В главата ѝ изплува една наистина доста смешна картина, но тя успя да се овладее.

– Ако ме обвиняваш за случилото се, тогава ми го кажи точно и ясно. Искам да се разберем, защото иначе ще се скараме. Вече ти казах, че ще си разпределяме задачите, така че ми дай раницата. Мой ред е да я нося.

Роб отвори уста, но само за да я затвори отново, без да продума. По лицето му се изписа усмивка. Младият мъж стегна колана на раницата още по-здраво.

– Нищо против равноправието на половете, но все пак аз съм доста по-висок и по-силен от теб, така че би било голяма глупост ти да влачиш раницата. Няма да спорим по темата, Кат! Дори и при тюлените най-силният от групата носи картечницата, а не най-лекият. Освен това имам

ЩЕФАНИ РОС

химикал в раницата и ако искаш, мога да се подпиша и разпиша, че не се *мръсия* изобщо. – Той отново ѝ се усмихна. – Обвинявали са ме в какво ли не, но това вече наистина е нещо ново.

– Поне отново взе да говориш с мен. Между другото, прав си за тюлените. Ти откъде си толкова добре запознат с ежедневието им?

– От телевизията. Други въпроси?

– Не, искам само да ми кажеш какво ти става. – Тя потърси отговора в изражението на лицето и очите му и накрая реши, че го е намерила.

– Връщам си назад думите. Сбърках! Ти си вбесен!

Отначало Роб не реагира, но после изведнъж кимна.

– Тук вече позна. Открай време мразя някой да ме принуждава да върша нещо против волята ми. Точно това се случва тук. Непрекъснато сме принудени да се крием и да бягаме, не можем да поемем инициативата. Тези мръсници ще убият шест човека и явно това никак не ги притеснява. Искам да знам защо го правят и искам да ги пратя лично в затвора, за да си платят за престъпленията.

Сега вече тя ясно виждаше гневния пламък в очите му. Разбираше го. Той все пак беше адвокат. Всичко, което преживяваше тук, беше съвсем ново за него. Не и за нея. Въпреки това ѝ трябваше време, за да помисли как щеше да реагира. Тя можеше отлично да се справи със страха му, тъй като много често бе успокоявала войниците си преди битка. За гнева на Роб обаче имаше съвсем друга причина. Той контролираше без проблем страховете си.

– Защо мислиш, че са убили шест човека?

– Да не се опитваш да ми даваш уроци по математика? Не съм казал, че са успели, но знам, че са се опитали. До сега знаем със сигурност само за две жертви. Ние двамата още сме живи. Да се надяваме, че същото важи и за Тед и

СМЪРТНОСНА

ПУСТОШ

колежката ти.

– Така е, но ти каза, че не бива да подценяваме Тед. Не ми се вярва да са успели и докато не го видя с очите си, няма да го повярвам. Мисля, че просто преувеличаваш. Ние не играем по свирката им. Имаме конкретен план и го изпълняваме. Ще се доближим незабелязано до базата им и ще разберем какво са намислили. Освен това ще се опитаме да се сдобием при първа възможност с телефон и пистолет. Щеше да се ядосваш с основание, ако бяхме решили да бягаме. Само че ние не го направихме. Ти май не си от най-търпеливите, нали?

Най-после лицето му се отпусна.

– Щом така казваш. Възможно е да съм малко нетърпелив, но Кат... – Той я хвана за раменете. – Досега никога не съм изпитвал потребност да защитавам някого. Само като си помисля, че може и да не съм в състояние да те опазя, и ми става зле. Знам, че ти си много по-добре подготвена от мен да оцелееш в подобна ситуация, но не мога да спра да се притеснявам въпреки всичко. Сигурно е някакъв мъжки ген от каменната ера, който изведнъж се активира в тялото ми.

Разпалената му реч я накара да се усмихне. Вместо да се ядоса на изявлението му, че се опитва да я опази, тя се почувства поласкана. Роб не беше единственият, който се бореше с чувствата си. Усмивката му, която толкова много ѝ харесваше, окончателно прогони напрежението ѝ. Тя нямаше търпение да чуе какво още щеше да ѝ каже.

Роб я притисна още по-плътно към себе си.

– Освен това през цялото време мисля за една страшно съблазнителна рейнджърка. Нямам нищо против да деля с теб палатката и спалния си чувал, но много ми се иска да имахме нормално легло. Щяхме да изгледаме няколко филма и да си поръчаме пица. Искане ми се единственият

ЩЕФАНИ РОС

ни проблем да беше изборът на въпросната пица. Аз обожавам пица със салам и люти чушки. А ти?

Кат нежно погали Роб по гърдите.

– Едва ли е случайно. И аз обожавам лютивата храна и винаги поръчвам пица със салам и люти чушки. – В очите му пламна непозната страст, която я остави направо без дъх. – Наистина е невероятно. Едва ли е случайно...

Той нежно постави пръста си на устните ѝ.

– Нищо не казвай, Кат! Имаме достатъчно време, за да разберем докъде ще стигнем. Не знам отговора. Всичко това е ново за мен. Готов съм на всичко, за да разбере, и мисля, че и ти трябва да проявиш същата готовност. Знаем, че обстоятелствата са необичайни, но едва ли са единствената причина за силното привличане помежду ни.

Този мъж наистина щеше да я подлуди. Нима беше и чувствителен, и емоционален? Крайно време беше да насочи мислите си в друга посока, иначе щеше да се поддаде на изкушението и щеше да го завлече в първия изпречил се на пътя ѝ хрусталак.

– Как са раните ти? – Той я погледна с недоумение. Все едно че му говореше на китайски. – Имам предвид раната на бедрото ти и втората на рамото ти.

Устните му потрепнаха.

– Те няма да ме спрат довечера да направя това, което очаквам с нетърпение. Просто драскотини. Не прекалявай, иначе ще ти докажа тук и сега, че нищо ми няма.

Кат предпазливо се отдръпна назад и се измъкна от прегръдката му.

– Трябва ни вода.

– Съсипа момента!

Кат се закашля, но не успя да му каже нищо умно.

Двамата минаха още един километър, без да проговорят, но сега вече настроението им беше значително

СМЪРТОНОСНА

ПУСТОШ

по-добро. Дъждът, който ги изнервяше, най-после спря и слънчевите лъчи отново си пробиха път през дърветата. Най-после двамата чуха бученето на реката. Роб се спря и наклони глава на една страна.

– Мястото е идеално, за да ни устроят засада.

– И да, и не. Реката е прекалено дълга, не могат да контролират цялото поречие, а и е прекалено опасно да ни атакуват слепешката. Въпреки това ще се огледаме внимателно, а после аз поемам задачата. Не нося раница и съм значително по-бърза и по-подвижна.

Роб се намръщи.

– Готов съм да ти дам раницата за няколко минути, ако ми позволиш аз да напълня бутилките.

– Няма да стане. И без това е достатъчно трудно само с две бутилки. Можем да вземем само два литра, а това количество е крайно недостатъчно. Няма как да стигнем далеч с него. Трябва непрекъснато да слизаме до реката, което никак не ми харесва.

Кат се огледа внимателно във всички посоки и се затича към реката. Тя се загледа в следите по брега, след което внимателно се наведе над един от по-плоските камъни. Младата жена напълни бутилките без никакъв проблем, въпреки това си отдъхна, когато най-после се изправи пред Роб. Сега вече гората отново я пазеше.

– Забеляза ли нещо странно? – осведоми се Роб, който явно умееше да чете мислите ѝ.

– Следи от гуми. Те са минали точно оттук, при това няколко пъти, дори и след като взривиха пътя. Питам се защо са го направили, но ако не се лъжа, на брега има следи и от доста по-голям джип. Вероятно пикап или камп-он. Те обаче са доста по-стари.

– Успя ли да разбереш в коя посока се движат?

– Да, точно това ме изуми. Всички следи водят нагоре

ЩЕФАНИ РОС

по реката. Не виждам никой от тях да се е върнал. А аз си мислех, че няма как да се измъкнем оттук. Защо изобщо взривиха пътя? Нищо не разбирам. Освен ако... – Кат огледа скалите, които преграждаха долината в далечината. – Освен ако няма и друг път. Път, който не познаваме.

Роб кимна.

– При това път, по който може да се мине само с АТВ-та. Минали са по стария път само веднъж, може би в по-голям джип. Тогава ги е видял Франк.

Интелектът и логиката на Роб силно впечатлиха Кат.

– Звучи логично. Използват АТВ-тата, за да стигнат до джиповете, които са паркирани някъде наблизо.

– Колко е дълга тази долина? Цял ден вървим, а краят ѝ не се вижда.

– Доста е голяма. Не знам точно, но мисля, че имаме да минем поне още 30 километра, а разстоянието между скалите и реката сигурно варира от половин до три километра.

Ужасената му физиономия я накара да се усмихне.

– Точно тук ни е предимството. Без топлинен радар нямат никакъв шанс да ни намерят.

Роб не изглеждаше никак убеден.

– Нещо не се връзва със заканата им, че няма да ни оставят на мира нито за секунда.

– Нека се пробват. Вече разбраха, че не се паникьосваме лесно, а и засега всичко е спокойно.

Сякаш по поръчка в далечината се разнесе мощният рев на мотор. Двамата се заслушаха напрегнато. Джипът не се движеше право към тях, понеже шумът от двигателя ту се усиляваше, ту отново заглъхваше. Кат неволно изпсува, когато осъзна какво значеше това. Роб само повдигна вежди при нецензурните думи, но очите му заблестяха доволно.